

ת"פ 1363/04/22 - מדינת ישראל נגד עבד אל ראוף גרבאן

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 1363-04-22 מדינת ישראל נ' גרבאן(עצור/אסיר
בפיקוח)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחטר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אופיר לבנטל
נגד	הנאשם	עבד אל ראוף גרבאן ע"י ב"כ עוה"ד גיל אבנון

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן סיוע בהחזקת נשק - לפי סעיף 144(א)(רישא+סיפא) + עבירה לפי סעיף 31 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם ועבדו עמאש (להלן: "עבדו") הינם מכרים וגרים בשכונת כוש ביישוב ג'סר א-זרקא.

בתאריך 20/3/22, בסמוך לשעה 13:00, במתחם ביתו של עבדו, סייע הנאשם לאחר להחזיק תת מקלע מאולתר מסוג קרלו גוסטב (להלן: "תת מקלע") ומחסנית ריקה תואמת (להלן: "המחסנית"), וזאת בלא רשות על פי דין להחזקתם, בכך שנגע באצבעותיו בנשק.

תת המקלע הוא כלי נשק שמסוגל לירות כדור ושבכוחו להמית אדם, והמחסנית היא אביזר לכלי נשק כאמור.

במעשיו המתוארים לעיל, סייע הנאשם לאחר להחזיק נשק ומחסנית המהווה אביזר לנשק, וזאת בלא רשות על פי דין להחזקתם.

בתאריך 27/11/22, לאחר תיקון כתב האישום והרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן, ביקש ב"כ הנאשם לדחות את ישיבת הטיעונים לעונש ולהפנות את עניינו של מרשו לממונה על עבודות השירות לצורך בדיקת כשירותו והתאמתו לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. המאשימה אומנם התנגדה לבקשה זו שכן עמדתה העונשית הינה למאסר, אולם בית המשפט נעתר לבקשה וזאת תוך הדגשת העובדה שאין בחוות דעת הממונה על עבודות השירות כדי ללמד על העונש אשר יגזר על הנאשם בסופו של דבר.

בתאריך 3/1/23 הוגשה מטעם הממונה על עבודות השירות חוות דעת חיובית לפיה הנאשם נמצא מתאים וכשיר לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

בתאריך 11/1/23 נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעניין העונש. המאשימה הגישה טיעונים בכתב (ת/1), ועתרה במסגרת טיעוניה לקביעת מתחם ענישה של מאסר בפועל בתקופה שבין 12-24 חודשים. בנוסף, עתרה המאשימה להטלת ענישה הצופה פני עתיד.

המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה שאין להקל ראש מעצם חומרת העבירה בה הורשע הנאשם גם לאחר תיקון כתב האישום, שכן עדיין עסקינן בעבירות הקשורות בנשק. הנאשם היה מודע לביצוע העבירה ולסיכון הגלום בה. הפסיקה שדנה בעניינם של נאשמים המואשמים בעבירות הקשורות בנשק התייחסה רבות לסיכון הטמון בעבירות אלו ולחשיבות הטלת עונשים מרתיעים, עונשים שיבטאו העדפה של האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי העומד לדין.

המאשימה הפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית והדגישה שגם עבירת סיוע להחזקת נשק מקרבת את הסיכון לאלימות קשה. גם בעבירה שכזו, טמון פוטנציאל ממשי למסוכנות רבה ואין לדעת מתי יתממש פוטנציאל זה. בנוסף, הדגישה המאשימה שלא מדובר באירוע ספונטני ומקרי, שכן הנאשם סייע במודע להחזקת הנשק.

הערכים המוגנים שנפגעו ממעשה הנאשם הם הבטחת שלום הציבור והגנה על חיי אדם ובית המשפט התבקש לתת ידו על מנת להוקיע מהשורש תופעות של הימצאות נשק בקרב האוכלוסייה, שעלול לזלוג לידיים עברייניות.

לעמדת המאשימה הנזק הצפוי להיגרם מעבירה זו רב, גם אם בפועל לא נגרם נזק כלשהו. בנוסף, נטען שהנאשם יכול היה להבין את אשר הוא עושה ואת הפסול במעשיו ויכול היה להימנע מביצוע העבירה, על כן, סבורה המאשימה שבנסיבות אלה יש לקבוע מתחם ענישה מחמיר, כפי שנטען על ידה במסגרת טיעוניה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה שלחובת הנאשם הרשעה אחת בפלילים (ת/2), הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר. במכלול הנתונים האמורים לעיל, תוך הדגשת העובדה שעונש קל יעביר מסר שגוי לציבור ולנאשם עצמו ולא יהיה בו משום הרתעה של הרבים והיחיד מפני ביצוע עבירות דומות, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל מעל הרף התחתון של מתחם הענישה המוצע, לצד מאסר מותנה מרתיע וקנס כספי.

בא כוח הנאשם ציין במסגרת טיעונו שחלקו של הנאשם הוא מזערי בלבד בכך שהנאשם בסך הכל נגע באצבעו בנשק שבאותה העת הוחזק על ידי האחר שכלל לא נעצר בגין תיק זה. לדבריו, בנסיבות אלה נוצרה הפליה בין הנאשם לבין אותו אחר שלא הועמד לדין שעה שהנאשם מסר את פרטיו המלאים.

נטען כי ברגע שהנאשם ראה את הנשק, ביקש לעזוב את ביתו של האחר, ובעת מנוסתו מהמקום נתפס על ידי השוטרים.

בנסיבות אלה, סבור בא כוח הנאשם שהסיוע להחזקה בנשק הוא רגעי, ולא בכדי בסופו של דבר יוחסה לו עבירה שהעונש המקסימאלי שלה הוא מחצית מהעונש הקבוע בחוק.

הנאשם שהה במעצר מתאריך 20/3/22 ועד תאריך 21/6/22, כאשר ממועד זה נעצר עד תום ההליכים בפיקוח אזוק אלקטרוני לפרק זמן נוסף של 7 חודשים.

לאור נסיבות ביצוע העבירה מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ובתוך המתחם, ביקש בא כוח הנאשם למקם את עונשו של מרשו ברף התחתון.

לחילופין נטען כי במידה ובית המשפט ימצא לנכון להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות יש לנכות את תקופת מעצרו וכן לקחת בחשבון את תקופת המעצר בפיקוח האזוק האלקטרוני.

לעניין הרשעתו הקודמת של הנאשם נטען כי מדובר בהרשעה משנת 2021 בגין אירוע משנת 2019. כך שלחובת הנאשם הרשעה אחת בלבד, שאינה דומה להרשעה מושא הליך זה שבפנינו, ואין ללמוד ממנה כי אכן נשקפת מהנאשם מסוכנות ממשית.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם:

עמוד 3

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשיו של הנאשם, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם. הנאשם במעשיו פגע בערכים חברתיים של שלום הציבור ובטחון, הגנה על חיי אדם ועל הסדר הציבורי הואיל ונשק המוחזק שלא כדין עלול להביא לפגיעה בשלטון החוק ובנושאי שלטון החוק המבצעים את תפקידם. דברים אלה יפים גם ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני, דהיינו, סיוע להחזקת נשק.

פסיקת בתי המשפט, במיוחד בשנים האחרונות, מחמירה מאוד בעבירה של החזקת נשק שלא כדין נוכח התופעה החמורה והמסוכנת של החזקת נשק בידיים שאינן מורשות לכך. החזקת נשק שלא כדין יש בה כדי להוביל, ואכן מובילה בפועל, למקרים חמורים של שימוש מסוכן בנשק, בין אם משום שהנשק מגיע לידיים עברייניות, בין אם הנשק מגיע לידי מי שמנסים לפגוע בביטחונם ובשלומם של תושבי המדינה ובין אם מחמת שנגרמות תאונות כתוצאה מהשימוש בנשק. ביהמ"ש העליון חזר והזכיר רק לאחרונה:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ... ענייננו ב"מכת מדינה" שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ..ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת "אם מחזיקים - למאסר נשלחים. לא למותר להזכיר כי המחוקק מצא לעגן בהוראת שעה עונשי מינימום לעבירות נשק, כך שהעונש שיושט על מבצעה יתחיל מרבע העונש המרבי שנקבע לעבירה, אלא אם החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים להקל בעונש (סעיף 144(ז) לחוק העונשין, וראו חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 472; (ע"פ 2482/22 מדינת ישראל נ' אהמד קדורה (14.04.22)).

עמדת בית המשפט העליון היא שעל בתי המשפט לתרום את חלקם במיגור תופעה מסוכנת זו על דרך של החמרת הענישה עם מי שמחזיק בנשק שלא כדין. כך גם תיקון 140 לחוק העונשין קבע עונש מינימום ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני. כפי שנכתב בע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ירין ביטון (14.02.21):

"עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי

דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח))...הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברין עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק...".

מגמת ההחמרה קיבלה ביטוי בפסיקתו של ביהמ"ש העליון באשר לכל עבירות הנשק לרבות העבירות בהן עסקין:

"כי הענישה המחמירה והבלתי מתפשרת כאמור צריכה לחול ללא סייגים על כל נאשם בגיר באשר הוא, שכן "בטיפולנו בעבירות [נשק] מסוג זה ובמבצעה, להרתעת היחיד והרבים ולהרחקת עברייני הנשק מהחברה על ידי השמתם בין כותלי הכלא לתקופות ממושכות יש מעמד בכורה", ועל כן "ככלל, יעדים עונשיים אלו מוחקים מניה וביה את בקשת העברין לשיקום [...] גם כאשר מדובר בעברין צעיר שהסתבך לראשונה בפלילים ובקשתו לשיקום כנה ואף זוכה לתמיכתו של שירות המבחן" ... זאת, מסיבה פשוטה: "בימים קשים אלה, השיקום שבראש מעיינו הוא שיקום המרחב הציבורי המדמם כתוצאה מעבירות נשק בלתי פוסקות והשימוש העברייני בנשק חם." (שם). בהקשר זה אוסיף ואציין את המובן מאליו: בית משפט שמקל בעונשו של עברין נשק מכביד על החברה שנאלצת להגן על עצמה - על כל בניה ובנותיה - מעברייני נשק. במילים פשוטות יותר, בהן השתמשתי בתוארי את מדיניות הענישה הראויה ביחס לעבירות מין, עסקין במשחק-סכום-אפס: בית משפט שמרחם על העברין אינו מרחם על הקורבן הבא" (ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (14.9.22); ראו גם ע"פ 4103/22 מדינת ישראל נ' מוחמד אמון, פסקה 9 (6.11.22)).

כאמור, בתי המשפט בכלל ובית המשפט העליון בראשם, קבעו מדיניות ענישה מחמירה ביחס לכל מי שעובר עבירות בנשק. מדיניות מחמירה זו הינה פועל יוצא של ריבוי המקרים שבהם נעשה שימוש בנשק המוחזק שלא כחוק המסכן חיי אדם. כפי שנכתב בע"פ 6383/21 קריף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.02.22):

"לעיתים נכון להחמיר בענישה בגין סוגים מסוימים של עבירות בשל אופיין, ויש שנכון להחמיר בענישה בגין ביצוע עבירות מסוימות הואיל ובתקופה הרלוונטית הן הופכות לנפוצות ושגרתיות יותר, עד כי יש לסווגן כ"מכת מדינה". בענייננו, עבירות הנשק דורשות החמרה בשל שני הנימוקים גם יחד. ממד החומרה שבהן נעוץ בזיקתן לכלי בעל כוח קטלני. ובראי התקופה - הפגיעה באינטרס הציבורי ובבטחון הפרט דורשת ענישה מחמירה, מעבר לזו שהייתה נקוטה בעבר. בפסיקה הובהר שוב ושוב בשנים האחרונות כי הענישה בעבירות נשק צריכה להיות מחמירה. לצערנו מספרן והיקפן של עבירות אלה גדלים בשנים האחרונות. פגיעתו הרעה של הנשק אינה תחומה לסביבה העבריינית. לא פעם נפגעי העבירה נקלעים למקום במקרה, ואינם קשורים למעגל עברייני כלשהו. כל חטאו של נפגע עבירה, לפעמים, הוא בכך שיצא מביתו ובחר להסתובב ברשות הרבים.

הפגיעה אף אינה תחומה רק לנזק הפיזי שנגרם כתוצאה מהשימוש בנשק בלבד. השימוש בנשק

עלול ליצור תחושת חשש, ופחד מפני ביצוע פעולה אלמנטרית שעומדת בליבת חופש התנועה. בכך נוצרת "הרתעה" של הנפגע הפוטנציאלי. זהו רובד אחד. רובד נוסף הוא התעצמות הפעילות העבריינית, פועלה ושאירתה לשלוט בתחומים רחבים ושונים...אקדח שיורה "במערכה השלישית" גורם כמובן לנזק רב, אך גם אקדח שמונח על השולחן "במערכה הראשונה" - אף אם לא נעשה בו כל שימוש אחר בהמשך - עלול לפגוע בשלום הציבור באופן ממשי. יש לקשור אפוא מלחמת חורמה על עבירות הנשק למיניהן, וגם על בית המשפט לתרום את חלקו למלחמה זו באמצעות ענישה הולמת ומרתיעה...אין להפריז במשקל שיש לתת לנתונים כגון סוג האקדח, ולקבוע מעין "מדרגה עונשית" שמתמקדת אך ורק בנתון זה ובתוצאה, ולא בסיכון שנוצר. העיקר נעוץ, כאמור, בכוחו של הנשק לפגוע באדם - ואף להמיתו - ולשבש את חיי השגרה של החברה. כפי שהובהר, חלק מרעתן החולה של עבירות הנשק מצוי לאו דווקא בשימוש הישיר בנשק, אלא בנזקים שנלווים להחזקה ונשיאה של כלי נשק בידי אזרחים באופן בלתי חוקי."

לאחרונה, אנו עדים לקריאות של בתי המשפט בכל הערכאות, להעלות את רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן. בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (פורסם בנבו) [05.11.19] יצאה קריאה ברורה ומפורשת להחמיר בענישה בעבירות נשק:

"המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. [...] ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן"

כפי שנאמר בעפ"ג (חי') 23517-02-20 מדינת ישראל נ' אלכילאני [פורסם בנבו] (28.07.20):
"מגמת החמרה זו ניכרת במיוחד בפסיקה המתקופה האחרונה, החמרה אשר באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שהסף התחתון של מתחם הענישה בעבירות הנשק נשקשלא כדין, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, עולה על תשעה חודשי מאסר, דהיינו, פרק זמן אשר אינו מאפשר ריצוי עונש מאסר על דרך של עבודות שירות." וכן בהמשך:
"אנסככם את הדברים: גזר-דינו של בית-משפט השלום, שהסתפק בהטלת ענישה של שמונה חודשי מאסר לריצוי עבודות שירות, אינו יכול לעמוד, וזאת בשלם לבלחומר העבירה של החזקת נשק שלא כדין, ופוטנציאל הסיכון הטמון בהחזקת הנשק ללא היתר, עבירה שהפכה ל"מכת מדינה", והביאה למגמת החמרה בפסיקה הכשבתה משפט נקרא להירתם למאבק בעבירה זו."

ומן הכלל אל הפרט, סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת נשק מלמדת על טווח ענישה רחב התלוי לרוב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

בע"פ 545/20 פלוני נ' מדינת ישראל (3.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 12 חודשי מאסר בפועל

לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשע באחזקת ונשיאת אקדח, מחסנית תואמת ו-50 כדורים.

בע"פ 5765/20 אבו בכר נ' מדינת ישראל (22.3.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 18 חודשי מאסר בפועל לאחר שהמערער, בעל עבר נקי, הורשעו בהובלת ונשיאת 2 אקדחים, טעונים כל אחד במחסנית מלאה ונאמר: "יש להצר על כך שהמערער, שאין להם עבר פלילי ולא הסתבכו בעבירות נוספות מאז האירוע נשוא כתב האישום, הסתבכו בעבירות כגון דא. ברם, מדיניות הענישה בעבירות נשק ידועה. המדובר ב"מכת מדינה", שאת פירות הבאשים שלה אנו חווים, לצערנו, כמעט מידי יום, ומכאן מדיניות ההחמרה בעבירות כגון דא."

ברע"פ 4079/21 פלוני נ' מדינת ישראל (20.6.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 6 חודשי מאסר בפועל שהוטל תוך חריגה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום ונקבע: "כפי שהדגשתי פעם אחר פעם, הסיכון הכרוך בעבירות של החזקת נשק שלא כדין נובע מהנזק הפוטנציאלי אשר עלול להיגרם ממנו - אף אם הנשק נתפס בטרם נזק זה התממש. בפרט, קיים סיכון, כפי שאנחנו נוכחים לדעת לא אחת, כי הנשק עלול להגיע לידיים עברייניות וייעשה בו שימוש אשר יוביל בסופו של יום לגביית מחירים כבדים בנפש."

ברע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל (26.5.21) נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר - 10 חודשי מאסר בפועל ונאמר: "אנו עדים פעם אחר פעם לשכיחותם של עבירות הנשק בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית. החזקת נשק חם בידי מי שאינו מורשה לכך עלול להוביל לתוצאות הוות אסון, אשר יגבו מחירים כבדים בנפש ולפיכך הסיכון הפוטנציאלי הגלום בעבירת החזקת נשק הוא רב. על כן, העובדה כי לא נגרמה פגיעה בחיי אדם, אין בה כשלעצמה כדי להמעיט מהחומרה הטמונה בהחזקת נשק שלא כדין ומהסיכון שנוצר לביטחון הציבור. משכך, ראוי להטיל ענישה מוחשית אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים (רע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.8.2020); רע"פ 4065/18 איאסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2018))."

במכלול הנסיבות, אני סבור כי העונש שהושת על המבקשים אף מקל עמם ואין בו כדי לבטא את החומרה שיש בהחזקת כלי הנשק המאולתרים."

בע"פ 3632/14 אנואר אבו סבית נ' מדינת ישראל (08.12.14), בית המשפט העליון דחה ערעורו של המערער על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה בגין עבירה של החזקת נשק מסוג תת מקלע מאולתר. עוד נקבע כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי אשר נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל, הינו מתחם הענישה המקובל כיום בעבירות אלה. המדובר בצעיר, נעדר עבר פלילי.

בע"פ 4722/20 בזייג נגד מדינת ישראל (09.08.20), המערער הורשע בביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין והחזקת אבזר לנשק שלא כדין כך שנהג ברכב בנוף הגליל כשהוא מחזיק ברכב, נשק מסוג דמוי רובה סער M-16 המכיל חלקים של כלי נשק תקינים ומחסנית תואמת ריקה מתחמושת. בית המשפט המחוזי, קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון, נדחה.

בעפ"ג 50840-03-22 **מדינת ישראל נ' סלאמה** (04.04.22) קבע בית המשפט המחוזי בחיפה שעבירות הנשק לרבות החזקתו הפכו זה מכבר למכת מדינה, ולא אחת נקבע ע"י בית המשפט העליון, כי נשק חוקי אשר מוחזק בידים בלתי מוסמכות, סופו להגיע לכלל שימוש בלתי חוקי ומסוכן. בית המשפט המחוזי הדגיש לעניין זה "**כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר. מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה".**

בעפ"ג 12888-03-22 **מדינת ישראל נ' אנבריה** (07.11.22) קיבל בית המשפט המחוזי בחיפה את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על הנאשם שהורשע בהחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת והחמיר עונשו מ-7 חודשי עבודות שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם שם היה מבוגר בעל משפחה במצב כלכלי ירוד, נעדר עבר פלילי הסובל ממגבלות בריאותיות.

בהתאם לאמור, מדיניות הענישה צריכה לשקף את חומרת העבירה, את הסיכון הגלום בה ורק ענישה מחמירה יהיה בה כדי לשנות את המאזן ואת הכדאיות של מי ששווקל לעבור עבירות אלה גם אם מדובר באדם נורמטיבי.

בענייננו, הנאשם סייע בהחזקת נשק - תת מקלע מאולתר מסוג קרלו גוסטב ומחסנית ריקה תואמת שמסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם, כך שהנזק הטמון בו רב לאין ערוך. אמנם, בסופו של יום לא נעשה שימוש בנשק, עם זאת אין בכך כאמור כדי להפחית מחומרת הנסיבות הקשורות בביצוע המעשים ולהתעלם מהפגיעות הפוטנציאליות שהיו עלולות להתרחש וזאת גם אם מדובר בעבירת סיוע המתבטאת בכך שהנאשם נגע באצבעותיו בנשק הנ"ל.

בקביעת מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון לצד הנסיבות אשר אוזכרו בפסיקה האמורה לעיל את נסיבותיו המיוחדות והייחודיות של מקרה זה אשר משקפות אירוע נקודתי, רגעי, המתבטא בסיוע להחזקת נשק ומחסנית. הנשק הוחזק על ידי אחר והנאשם נגע בו באצבעותיו בלבד ומכאן אחריותו הנקודתית לביצוע העבירות.

בהתחשב בעובדות ובנסיבות האמורות לעיל, ולאור מגמת הענישה ההדרגתית של בית המשפט העליון בעבירות נשק, מצאתי כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל, וזאת אילו היה הנאשם מורשע בעבירה של החזקת נשק ומחסנית. מאחר ובענייננו הנאשם הורשע בעבירה של סיוע להחזקת הנשק והמחסנית, ובהתאם לאמור בסעיף 32 לחוק העונשין, יש לקבוע שעונשו כמסייע יועמד על מחצית העונש הנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי של העבירה. ביחס לעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(רישא+סיפא) לחוק העונשין, יועמד העונש על מחצית התקופה הקבועה בהוראות חוק זו.

קביעת העונש ההולם:

בקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן

שיפוטי יקר. לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת כעולה מת/2 שאינה דומה לעבירה מושא הליך זה שבפני.

בטיעוניו לעונש ביקש בא כוח הנאשם להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודאתו ולהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובמיוחד בעובדה שהמבצע העיקרי לא נתפס, לא נעצר ולא הועמד לדין.

בצד סוג, טיב וחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, ישנם שיקולי ענישה רבים ומגוונים ובסופו של יום בגזירת הדין אמון בית המשפט על איזון האינטרסים השונים. מחד עומד בפני בית המשפט הצורך בהרתעת הרבים דוגמת הנאשם ובשמירה על אינטרס הציבור, מאידך עומדות נסיבותיו האישיות של הנאשם הספציפי. איזון שיקולים מתחייב זה, אל לו להתפרש כצעד המחייב את בית המשפט להעדיף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, על פני האינטרס הציבורי הדורש הרחקתו של העבריין מהחברה (ע"פ 5330/20 **ענבתאוי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (22.11.20)).

במקרה דנן יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות נשק מסוג זה ויש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים. חדשות לבקרים מתבצעים מקרי ירי תוך שימוש בנשק חם. בעשרות מקרים, קיפדו חייהם, צעירים ומבוגרים כאחד, בשל מעשי ירי ושימוש בנשק לא חוקי. עבירות הנשק הפכו לנגע שהתפשט בחברה ועל בתי המשפט להילחם בנגע זה מלחמת חורמה.

בהתחשב בחומרת המעשה, בנסיבותיו המיוחדות והחריגות, ובמידת אשמו של הנאשם המתבטאת בנגיעה רגעית וחפזה בנשק, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, בהודאתו של הנאשם ובנסיבות חייו, בחריגותו של מקרה זה ביחס למקרים "הקלאסיים", הנפוצים יותר, מצאתי לנכון בנסיבות העניין לקבוע שהענישה הראויה אשר תוטל על הנאשם תתבטא במאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה הצופה פני עתיד וקנס.

על כן, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 8 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות. מאחר והמועד לתחילת ריצוי עבודות השירות כפי שנקוב בחוות דעת זו חלף זה מכבר, מתבקש הממונה על עבודות השירות לתאם עבור הנאשם מועד חלופי לתחילת ריצוי עבודות השירות.
- מתקופת מאסר זו יש לנכות את תקופת המעצר בה שהה הנאשם מאחורי סורג ובריש על פי נתוני ותחשיבי שב"ס (אין לנכות מתקופה זו את תקופת המעצר בפיקוח האזוק האלקטרוני).
2. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, על העבירה בה הורשע בהליך זה שלפני או על כל עבירת נשק מסוג פשע.
3. קנס בסך של 3,000 ₪. סכום הקנס יקוזז מהפיקדון אשר הופקד בתיק מ"ת 1392-04-22 והיתרה ככל שתיוותר תוחזר למפקיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ב' אדר תשפ"ג, 23 פברואר 2023, במעמד הצדדים.